

Arrest

nr. 119 318 van 21 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 september 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 oktober 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die *loco* advocaat P. COX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster heeft op 18 maart 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning met dhr. G.S., van Belgische nationaliteit, afgelegd.

1.2. Op 18 maart 2013 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, met name gezinshereniging met een Belg - partner in een duurzame relatie.

1.3. Op 16 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) t.a.v. de in punt 1.2. vermelde aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoekster wordt van deze twee beslissingen in kennis gesteld op 18 september 2013.

De motieven van de bestreden beslissingen luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 18.03.2013 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- *twee foto's van (vermoedelijk) betrokkene uit 2009: aangezien enkel betrokkene op deze foto's staat, tonen deze foto's niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar op dat ogenblik reeds kenden. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.*

- *een ongedateerde foto van betrokkenen: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto genomen werd, kan deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.*

- *een stortingsbewijs van Western Union dd. 09.03.2013 van de referentiepersoon aan een derde: dit document heeft geen enkele link met de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon, en kan dan ook niet aanvaard worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.*

- *één verklaring op eer door een derde mbt de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.*

- *kopies uit het internationale reispaspoort van betrokkene met visa voor de Schengen-staten (periode februari - april 2010 en september- november 2011) en diverse in- en uit-reisstempels. Echter, er worden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tijdens deze periodes ontmoet hebben. Deze gegevens kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon / dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.*

- *een inschrijvingsbewijs als werkzoekende (VDAB) dd. 11.04.2013, met vermelding van het gemeenschappelijke adres van betrokkene en de referentiepersoon: dit document is onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van een onderbroken samenwoning van één jaar voorafgaand aan de aanvraag.*

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis:

artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Allereerst merkt de Raad op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten het aan verwerende partij toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien verwerende partij vaststelt dat dit niet het geval is dan kan zij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliet aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verwerende partij constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het haar toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet enerzijds op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg kan hebben dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten, kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen op zich geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf. (RvV 19 december 2013, Algemene Vergadering, nrs. 115.993 en 119.995)

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat "*Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché*" (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) ("*In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden*", eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat het feit dat de bepalingen van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels "*een document overeenkomstig het model van bijlage 20*" dat "*desgevallend*" ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455). Een eventuele verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr.205 924 van 28 juni 2010 is niet dienstig omdat daarin de

beoordeling van een motivering aan de orde was waarop echter niet op algemene wijze kan worden afgeleid dat alle beslissingen die een beslissing tot verwijdering bevatten één en ondeelbaar zouden zijn. (RvS 23 december 2013, nr. 10.181, NTB).

2.3. Verzoekster voert in een eerste middel tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"2.a. De schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel

Ten eerste, had verzoekster het nodige bewijs bij gebracht om haar aanvraag te steunen. Uw Raad mag het oordeel van verwerende partij onwettig bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999).

Verwerende partij legt een kritiek op de stukken van verzoekster als volgt:

- "Twee foto 's van (vermoedelijk) uit 2009: aangezien enkel betrokkene op deze foto 's staat, tonen deze foto 's niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar op dat ogenblik reeds kenden..."*

Verzoekster staat inderdaad in deze foto's zoals heel duidelijk eruit blijkt. Het is duidelijk dat verzoekster 'de referentiepersoon' kende want zij stond in zijn tuin.

Er waren twee foto's van 2009 overgemaakt: één met verzoekster aan het grasmaaien en één waarin zij vóór de spiegel staat. Er is tevens een foto van 2013 op een gelijkaardig plaats in de tuin getrokken om aan te tonen dat er ondertussen een huis staat.

- "Een ongedateerd foto van betrokkenen: aangezien er niet kan worden nagegaan worden wanneer deze foto genomen werd, kan deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs*

Deze foto werd inderdaad niet gedateerd doch is het duidelijk dat het niet recente is. Tevens ook wanneer een foto gedateerd is, verweerster stelt de authenticiteit van de datering in vraag!

- "Een stortingsbewijs van Western Union van de referentiepersoon aan een derde: dit document heeft geen enkele link met de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon..."*

Dit document heeft een belangrijk link met de aangehaalde relatie tussen verzoekster en de referentiepersoon: de storting van geld door dhr. Smeets werd aan de dochter van verzoekster verricht (R.U.C., zie stuk 2), en dat naar Surinamië hetgeen bewijst zonder twijfel een relatie die een stabiele en duurzame karakter heeft. Dat bestemming kan niet als toevallig beschouwd worden: uiteraard zou er een link met verzoekster moeten zijn.

- "Een verklaring op eer door een derde mbt de aangehaalde relatie...Echter gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden."*

Dit is een getekend, gedateerd verklaring op eer van D.H., een zuster van de moeder van verzoekster die in Nederland woont met wie verzoekster regelmatig heeft verbleven.

Dit heeft wel een bewijswaarde.

- "Kopies uit het internationale reispaspoort van betrokkene met visa voor de Schengen-staten (periode februari-april 2010 en september — november 2011) en diverse in- en outreisstempels. Echter, er worden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tijdens deze périodes ontmoet hebben."*

Men kan niet op een paspoort schrijven wie men in buitenland gaat ontmoeten.. doch zijn deze reizen van Nederland naar België en weer duidelijk indicators van hun ontmoetingen en de relevante hoeveelheden van de ontmoetingen.

- "Inschrijvingsbewijs als werkzoekende (VDAB) d.d. 11.04.2013, met vermelding van het gemeenschappelijke adres van betrokkene en de referentiepersoon: dit document is onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van een onderbroken samenwoning van één jaar voorafgaand aan de aanvraag."*

Men probeert niet te stellen dat er bewijs van één jaar samenwoning is. Men aantoont dat er een duurzame en stabiele relatie is hetgeen bewezen wordt door het bestaan van samenwoning. Al deze factoren samen: kennis van elkaar sinds 2009, het bestaan van een relatie sinds 2009, affectie en materiële zorg voor de dochter van verzoekster, bezoeken naar elkaar (meer dan drie keer), erkenning van de relatie door belanghebbende derden, aantonen dat hun relatie een duurzame en stabiele karakter heeft, overeenkomstig de bepalingen van de toepasselijke wetgeving.

Verwerende partij kijkt, ten minste, elke stuk na, op individuele wijze, om te zien of het (alleen) bewijst het bestaan van een relatie van twee jaar, in plaats van het hele dossier holistisch te bekijken, om te zien of alles samengeteld op afdoende wijze, het bestaan van een duurzame en stabiele relatie kan aantonen.

Men vraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Deze beslissing werd niet met de nodige zorgvuldigheid genomen.

Om deze redenen dient het bestreden beslissing te worden vernietigd."

2.4. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen. (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). In die zin wijst de Raad erop dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger.

De Raad benadrukt dat waar de bestreden beslissing uitspraak doet over een door de bestuurdde gevraagd voordeel, *quod in casu*, er op gewezen dient te worden dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schendingen van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) op grond waarvan de beslissing is genomen.

2.5. Artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 8 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden van gezinshereniging, luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)"

De Raad wijst erop dat de vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat bewijzen dienen te worden neergelegd van een duurzame en stabiele partnerrelatie.

Voor wat betreft het aantonen van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, somt de vreemdelingenwet drie situaties op:

- Het bewijs dat de partners gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, in België of elders hebben samengewoond,

- Het bewijs dat de partners elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.

- Het hebben van een gemeenschappelijk kind.

Wanneer de relatie tussen de partners niet valt onder de eerste of tweede situatie, stelt de Vreemdelingenwet aldus dat het duurzaam en stabiel karakter enkel wordt aangetoond indien de

partners bewijzen dat ze elkaar sedert ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, contact onderhielden en elkaar ontmoet hebben gedurende een welbepaalde periode.

2.6. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie ligt bij de aanvrager en is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermog een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

2.7. *In casu* wordt de aanvraag om de afgifte van een verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met dhr. G.S., zodat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden.

Verzoekster betwist deze beoordeling en meent dat het nodige bewijs werd aangebracht.

De Raad benadrukt dat *in casu* de bestreden beslissing uitspraak doet over een door de verzoekster gevraagd voordeel waarbij de administratie kan veronderstellen dat zij over alle nuttige gegevens beschikt om tot een oordeel te komen. Het kwam verzoekster aldus toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en het komt verzoekster toe om bij het aanvragen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden verbonden aan het recht op verblijf als Unieburger. Het is aan verzoekster zelf en niet aan de gemachtigde om de nodige bewijzen inzake de voorgehouden duurzame relatie aan te brengen.

2.8. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: RvV 25 oktober 2007, nr. 3139; RvV 20 november 2007, nr. 3810; RvV 16 juni 2008, nr. 12 612; RvV 27 mei 2008, nr. 11 815; RvV 15 september 2008 nr. 15.886; RvV 2 oktober 2008, nr. 16 875; RvV 23 januari 2009, nr. 21 875; RvV 19 maart 2009, nr. 24 736; RvV 15 juni 2009, nr. 28 654).

De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Verzoekster legde n.a.v. haar aanvraag twee gedateerde foto's voor. Verzoekster ontkent niet dat zij op de twee foto's uit 2009 alleen staat en niet samen met dhr. G.S., haar voorgehouden partner.

Verzoekster meent echter dat uit de foto's duidelijk is dat zij de *"referentiepersoon"* kende (d.i. dhr. G.S.) *"want zij stond in zijn tuin"*. Verder wijst verzoekster op een foto van 2013 op een gelijkaardige plaats in de tuin getrokken om aan te tonen dat er ondertussen een huis staat.

De Raad stelt vast dat de bewering dat verzoekster in de tuin van dhr. G.S. stond niet wordt gestaafd. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat deze bewering niet aan de gemachtigde werd meegedeeld bij het overmaken van de foto's. De gemachtigde kon op het moment van de bestreden beslissing dit element, dat in wezen een loutere bewering is, dan ook niet in zijn beoordeling betrekken. Waar wordt verwezen naar een foto van 2013 die vanuit een gelijkaardige plaats in de tuin werd getrokken, moet de Raad samen met de verwerende partij vaststellen dat het een raadsel is naar welke foto verzoekster verwijst. Uit het administratief dossier blijkt alleszins niet dat een dergelijke foto werd voorgelegd. De gemachtigde kon er dan ook geen rekening mee houden.

Verzoekster toont derhalve niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde, met name: *"twee foto's van (vermoedelijk) betrokkene uit 2009: aangezien enkel betrokkene op deze foto's staat, tonen deze foto's niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar op dat ogenblik reeds kenden. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen."*, *in casu* onzorgvuldig of onredelijk is.

Wat betreft het voorgelegde stortingsbewijs van Western Union stelt verzoekster nu in het verzoekschrift dat dit geld door dhr. G.S. werd gestort aan de dochter van verzoekster en dat dit uiteraard aantoonde er een link is met verzoekster.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat er bij het voorleggen van het stortingsbewijs geen enkel verduidelijking werd gegeven over de situatie waarin de storting plaats had noch over de gezinsband tussen de derde persoon vermeld in het stortingsbewijs, de verzoekster en dhr. G.S., die een *"affectie en materiële zorg voor de dochter van verzoekster"* zou hebben opgenomen.

De gemachtigde kan dan ook niet worden geacht op de hoogte te zijn van het gegeven dat de derde persoon de dochter van verzoekster is.

Verzoekster toont derhalve niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde, met name: *“een stortingsbewijs van Western Union dd. 09.03.2013 van de referentiepersoon aan een derde: dit document heeft geen enkele link met de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon, en kan dan ook niet aanvaard worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.”* in casu onzorgvuldig of onredelijk is.

De Raad stelt vast dat verzoekster bij haar verzoekschrift een uittreksel van de burgerlijke stand in Suriname voegt, om aan te tonen dat de derde persoon in het voornoemde stortingsbewijs de dochter van verzoekster is. Aangezien de Raad de regelmatigheid van een administratieve beslissing moet beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen, betekent dit derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. Het bij het verzoekschrift gevoegde uittreksel van de Surinaamse burgerlijke stand kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Verzoekster legde eveneens een ongedateerde foto voor, waarvan verzoekster nu beweert dat het duidelijk is dat het niet recent is. Met zulke loutere bewering weerlegt de verzoekster de vaststelling van de gemachtigde dat de foto ongedateerd is, niet. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde, met name: *“ een ongedateerde foto van betrokkenen: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto genomen werd, kan deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.”*, onzorgvuldig of onredelijk is.

2.9. Verzoekster legde verder een verklaring op eer neer van een derde persoon, met name een zus van de moeder van verzoekster, en stelt dat dit wel bewijswaarde heeft. Echter met deze loutere geponeerde bewering doet verzoekster geen afbreuk aan het feit dat een verklaring op eer van een derde niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst, zoals door de gemachtigde in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld. De verklaring op eer van een derde heeft immers een gesolliciteerd karakter en wordt *in casu* niet gesteund door enig objectief element, waardoor er van deze verklaring weinig tot geen bewijswaarde uitgaat. Verzoekster kan niet ontkennen dat deze verklaring op haar vraag werd opgesteld maar evenwel niet wordt vergezeld van of ondersteund door enig objectief element op het moment van de bestreden beslissing.

Het komt de Raad dan ook niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer in deze oordeelt dat de neergelegde verklaring niet in overweging genomen kan worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

2.10. Verzoekster stelt dat men niet in een paspoort kan schrijven wie men in het buitenland ontmoet en dat de reizen van Nederland naar België en weer duidelijke indicators zijn van hun ontmoetingen en de relevantie van hun ontmoetingen. De Raad stelt vast dat verzoekster hiermee geenszins afbreuk doet aan de beoordeling van de gemachtigde, met name: *“Echter, er worden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tijdens deze periodes ontmoet hebben. Deze gegevens kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon / dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betroffen.”*

2.11. Verzoekster verwijst naar het inschrijvingsbewijs als werkzoekende en stelt dat zij niet probeert te bewijzen dat er één jaar samenwoont is, maar wel een duurzame en stabiele relatie. Zij verwijt de gemachtigde elk voorgelegde stuk individueel te hebben beoordeeld in plaats van het hele dossier holistisch te bekijken.

De Raad ziet niet in op basis van welke voorgelegde elementen de gemachtigde een holistische benadering had moeten aanhouden.

Er werd immers geen enkel element of stuk voorgelegd dat een begin van bewijs van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet inhoudt en met een ander element zou moet worden verbonden.

Met haar loutere kritiek en bewering toont verzoekster niet aan dat het geheel van de voorgelegde stukken wel een bewijs zoals vereist door artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet zou uitmaken. De Raad wijst erop dat de bewijslast van het aantonen van een duurzame en stabiele relatie bij de aanvrager ligt. Bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande bewijsstukken is de bewijsvoering vrij waarbij de gemachtigde over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid beschikt bij de beoordeling van de voorgelegde stukken.

Minstens toont verzoekster dit met haar loutere kritiek niet aan.

2.12. Met bovenstaand betoog, maakt verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle ter zake dienende stukken die voorlagen op het moment van deze bestreden beslissing.

Voorts toont verzoekster niet aan dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde uit deze feitelijke vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Het redelijkheidsbeginsel werd niet geschonden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van het redelijkheidsbeginsel wordt aangetoond. Het eerste middel is niet gegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.13. In een tweede middel voert verzoekster tegen het bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Wanneer een onderdaan van een derde land niet wettig op het grondgebied van een lidstaat verblijft, moet rekening worden gehouden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven conform artikel 8 EVRM. Dit recht maakt deel uit van de grondrechten die, volgens - overigens door de preambule van de Europese Akte en in artikel 6, lid 2, EU bevestigd – vaste rechtspraak van het Hof in de communautaire rechtsorde worden beschermd.

Verzoekster stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten in strijd is met haar recht op een privé- en familie leven zoals beschermd in artikel 8 EVRM.

Volgens artikel 8 EVRM is er geen inmenging toegestaan met betrekking tot de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven dan voor zover dit bij wet is voorzien en nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land.

Het bevel tot het verlaten van het grondgebied is disproportioneel. De uitoefening van deze maatregel zou een gezin splitsen: verzoekster zou terug naar Surinamië moeten keren waar zij haar partner zou moeten achterlaten. Een scheiding zou een enorme weerslag voor dit gelukkig samenwonende koppel betekenen.

Mevrouw S is tevens bezig met VDAB opleidingen te volgen. Een dergelijk onderbreking zou haar recht om te werken verhinderen.

Daarentegen stelt verzoekster geen risico voor de veiligheid en heeft zij nooit uitkeringen gevraagd.

Het aangevochten bevel brengt aan verzoekster, alsook aan haar vriend, een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel toe gezien de duur van de procedure tot nietigverklaring haar nog voor een aantal maanden gescheiden zou houden van haar partner.

Verwijdering is een disproportionele maatregel en is verboden wanneer een derdelands onderdaan, partner van een EU-burger, in staat is zijn identiteit te bewijzen en er geen elementen zijn die wijzen op een gevaar voor de openbare overheid, veiligheid of volksgezondheid. (Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 19.331, 26 november 2008, T. Vreemd. 2009 (samenvatting), afl.2,147) Aldus zou deze maatregel het recht op familieleven ernstig aantasten en is disproportioneel gelet op de gevolgen die deze zou veroorzaken.

Om deze redenen dient het bestreden bevel dan ook te worden vernietigd.”

2.14. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang

van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.15. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *'gezinsleven'* noch het begrip *'privéleven'*. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip *'privéleven'* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie/gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoekster voert aan dat zij bezig is met het volgen van VDAB opleiding en dat het bevel om het grondgebied te verlaten een onderbreking is die haar recht om te werken zou verhinderen. Met deze bewering toont verzoekster het bestaan van een netwerk van persoonlijke, economische en sociale belangen en dus van een beschermingswaardig privéleven niet overtuigend aan.

Voorts stelt verzoekster dat zij gescheiden zou worden van dhr. G.S wat een *"enorme weerslag"* voor het koppel zou betekenen. De Raad stelt vast waar verzoekster beweert met haar partner G.S. een *"gelukkig samenwonend koppel"* te vormen, uit de bespreking van het eerste middel evenwel blijkt dat verzoekster er niet in geslaagd is om aan te tonen dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet.

2.16. Voor zover echter dient te worden aangenomen dat verzoekster met haar partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoekster immers een aanvraag indiende om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie en er haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v.

Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag om verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene *in casu* dient aan te tonen dat ze voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Het gegeven dat verzoekster geen risico inhoudt voor de veiligheid en nooit uitkeringen heeft gevraagd, doet geen afbreuk aan prerogatief van de Belgische staat inzake migratiecontrole.

2.17. Verzoekster meent dat het bestreden bevel disproportioneel is.

De Raad stelt vast dat verzoekster echter niet met concrete gegevens aantoont dat ze haar privé- en gezinsleven niet kan verder zetten in Suriname of elders. Verzoekster wijst niet op onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van haar privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Verzoekster toont ook niet aan dat zij haar gezins- en privéleven enkel in België kan verder zetten. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat.

Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoekster een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking of een *“ernstige aantasting”* van de relatie tussen de partners.

De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en haar gezinsleven met hem verder te onderhouden.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster enerzijds, die in se erin bestaan om haar gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel verzoekster niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit het bestreden bevel.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES